

๒๒

พุ ท ธ ชี โ น ร ส

(๓)

มารดาบิดาหรือว่าหมู่ญาติทั้งหลาย
ไม่พึงทำเหตุนั้นให้ได้
แต่จิตที่บุคคลตั้งไว้ชอบ
พึงทำบุคคลนั้นให้ประเสริฐกว่าเหตุนั้น

พุทธชิโนรส (๓)

๑๕๖

เวลาเป็นสิ่งที่เราควรหวงแหนไว้ เพราะเรามีเวลาที่จะอยู่บนโลกนี้อย่างจำกัด การเสียเวลาของชีวิตจึงเป็นการสูญเสียสิ่งที่มีค่าอย่างยิ่ง เวลาที่เราเสียไปแล้วจะเอาทรัพย์สินพันล้าน แลกกลับคืนมาก็ไม่ได้ และเมื่อเวลาผ่านไปก็ได้นำความแก่ ความเจ็บ และความตายมาให้ นั่นหมายถึงโอกาสและเวลาในการสร้างบารมีของเราเหลือน้อยลงแล้ว ดังนั้นเวลาจึงหมายถึงชีวิต หมดเวลาคือหมดชีวิต เราเองไม่รู้ว่าเราจะเหลือเวลาอีกเท่าไร มากหรือน้อยขนาดไหน เพราะความตายนั้นไม่มีนิมิตหมาย ดังนั้นเมื่อเรารู้อย่างนี้ จึงควรใช้เวลาที่ยังเหลืออยู่น้อยนี้ ในการแสวงหาหนทางพระนิพพาน ด้วยการทำให้บริสุทธิ์หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในให้ได้ เราจะได้ชื่อว่าเกิดมาใช้เวลาได้คุ้มค่าอย่างแท้จริง

มีวาระพระบาลีที่ตรัสไว้ใน จิตตวรรค คาถาธรรมบท ว่า

“น ตัม มาตา ปิตา กยิรา อญฺเฆ วาปี จ ฌาตกา
สมฺมาปณฺธิตํ จิตฺตํ เสยฺยโส นํ ตโต กเรฯ

มารดาบิดาหรือว่าหมู่ญาติทั้งหลาย ไม่พึงทำเหตุนั้นให้ได้ แต่จิตที่บุคคลตั้งไว้ชอบ พึงทำบุคคลนั้นให้ประเสริฐกว่าเหตุนั้น”

มารดาบิดาหรือหมู่ญาติ ให้การเลี้ยงดูบุตรธิดา ให้การ

พุทธจริยธรรม (๓)

๑๕๘

ศึกษา ให้ทรัพย์สมบัติ เพียงพอที่จะหล่อเลี้ยงชีวิตในปัจจุบัน-ชาติได้อย่างสบาย แต่ไม่มีมารดาบิดาคนใดในยุคปัจจุบันนี้ ที่จะสามารถมอบความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิในทวีปทั้ง ๔ ให้แก่ลูกได้ไม่ต้องพุดถึงโลกุตตรสมบัติ หรือโลกียสมบัติมีปฐมฌาน เป็นต้น ยิ่งถ้าเป็นโลกุตตรสมบัตียิ่งยาก แต่ว่าจิตที่บุคคลตั้งไว้โดยชอบเท่านั้น จึงจะสามารถให้สมบัติเหล่านั้นได้ทั้งหมด เหมือนกับเรื่องราวการสร้างบารมีของพระราहुลเถระ ที่ตั้งจิตไว้ชอบ จึงทำให้สามารถได้สมบัติใหญ่ทั้งหลายในอนาคตได้

*ครั้งก่อนได้กล่าวถึงตอนที่ปฐวินทรพญานาค ถวายมหาทานกับพระบรมศาสดาตลอด ๗ วัน และตั้งความปรารถนาให้ได้บังเกิดเป็นพระโอรสของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งในอนาคต จากนั้นก็ไปเข้าเฝ้าท้าวสักกเทวราชพร้อมกับท้าววิรูปักษ์ แล้วทูลท้าวสักกะว่า “ข้าพระองค์ทำบุญแล้วแต่มิได้ปรารถนาให้มาเกิดในเทวโลกนี้ พระเจ้าข้า” ท้าวสักกะจึงตรัสถามหาสาเหตุว่า “ที่ท่านเห็นโทษหรือความไม่ดีอะไรหรือ”

พญานาคทูลว่า “ข้าพระองค์ไม่ได้เห็นความไม่ดีแต่อย่างใด แต่ได้เห็นอุปเวตสามเณร ผู้เป็นพระโอรสของพระ-ปทุมุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเกิดความประทับใจ จึงตั้งความ

พุทธชิโนรส (๓)

๑๕๕

ปรารธนาเป็นพระพุทธรูปชิโนรสในอนาคตกาล พระเจ้าข้า” เมื่อพญานาคทูลชี้แจงให้ทรงทราบและทูลเชิญชวนว่า “ข้าแต่จอมเทพ ข้าพระองค์มีความประสงค์จะขอให้พระองค์ทรงตั้งความปรารธนาไว้สักอย่างหนึ่งเถิด เพื่อว่าเราทั้งสองจะได้เกิดมาสร้างบารมีร่วมกันอีก ไม่ต้องพลัดพรากจากกันในชาติต่อไป”

สมเด็จพระนรินทรราชาทรงรับคำของพญานาค ต่อมาได้ทรงทัศนากิษุผู้มีอานุภาพมากรูปหนึ่ง ทรงพิจารณาว่า “กุลบุตรนี้ออกจากตระกูลไหนบรรพชาหนอ” ครั้นทราบว่าเป็นกุลบุตรนี้เป็นบุตรของตระกูลที่มีบุญวาสนา และเป็นกุลบุตรผู้มีศรัทธามาก ขออนุญาตมารดาบิดาออกบวช ชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ยอมอดอาหารอยู่ถึง ๑๔ วัน เพื่อให้ได้บวชในพระพุทธศาสนา”

ครั้นพระองค์ทรงทราบแล้ว ได้ทำสักการบูชาแต่พระชินสีห์อยู่ถึง ๗ วัน จากนั้นทรงตั้งความปรารธนาว่า “ข้าแต่พระชินเจ้า ด้วยอำนาจแห่งมหากุศลนี้ ขอให้ข้าพระองค์ได้เป็นผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลาย ผู้บวชด้วยศรัทธาในพระศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งในอนาคต เหมือนกับพระภิกษุผู้บวชด้วยศรัทธารูปนี้เถิด พระเจ้าข้า”

พระตถาคตเจ้าทรงเห็นด้วยอนาคตตั้งสัญญาว่า “ปณิธาน

พุทธชิโนรส (๓)

๒๐๐

ของท้าวลักกะจักสำเร็จ” จึงทรงพยากรณ์ว่า “มหาบพิตร
พระองค์จะได้เป็นผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลายผู้บวชด้วยศรัทธา
ในพระศาสนาของพระสมณโคตมพุทธเจ้าในอนาคตกาลภาย
ภาคเบื้องหน้า”

เมื่อเวลาล่วงมาถึงพระศาสนาของพระสุสสสัมมา-
สัมพุทธเจ้า ในกัปที่ ๙๒ จากภัทรกัปนี้ ท้าวลักกะเทวราชได้มา
เกิดเป็นเจ้าหน้าที่จัดไทยธรรมถวายแก่พระสงฆ์ โดยคอยรับใช้
พระราชาโอรส ๓ พระองค์ ของพระมหินทราชาที่ทรงร่วมกัน
สมათานศีล ๑๐ และทรงบริจาคทาน

ครั้นมาในภพชาติสุดท้าย ท่านได้มาเกิดเป็นลูกเศรษฐีมี
นามว่า รัฐบาล ท่านออกบวชด้วยศรัทธาอย่างแรงกล้าจนได้
สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ทั้งได้รับยกย่องให้เป็นผู้เลิศกว่าพระ-
ภิกษุทั้งหลายฝ่ายผู้บวชด้วยศรัทธา สมดังมโนปณิธานที่ได้ตั้ง
ความปรารถนาไว้

ฝ่ายพญานาคปฐวินทรนั้น ได้กลับมาเกิดเป็นพระราชา-
โอรสของพระเจ้ากิกิ ในสมัยของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระองค์ทรงมีพระนามว่า ปฐวินทรราชกุมาร มีพระกนิษฐภคินี
อยู่ ๗ พระองค์ด้วยกัน ซึ่งทั้ง ๗ พระองค์นั้น ต่างพากันสร้าง
วิหารขึ้น ๗ แห่ง ถวายพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า

พุทธชิโนรส (๓)

๒๐๑

ภายหลังเมื่อพระราชกุมารนั้นได้รับตำแหน่งเป็นอุปราช ก็ตรัสขอวิหารกับพระกนิษฐภคินีทั้ง ๗ พระองค์นั้นว่า “พระน้องนางทั้งหลาย วิหารทั้ง ๗ แห่ง ที่น้องๆ ทั้ง ๗ ได้ช่วยกันสร้างไว้นั้น ขอจงแบ่งให้พี่สักวิหารหนึ่งเถิด”

พระกนิษฐภคินีทั้ง ๗ พระองค์ พากันทูลปฏิเสธว่า “พระเจ้าพี่ แทนที่ท่านจะประทานแก่น้องๆ แต่กลับมาขอแบ่งกับพวกเรา พระเจ้าพี่ได้เป็นอุปราชแล้ว ขอจงสร้างบริเวณวิหารขึ้นใหม่เถิด” เมื่อพระปฐวินทรอุปราชได้สดับเช่นนั้นแล้ว ทรงมีพระวิริยอุตสาหะสั่งให้สร้างวิหารขึ้นใหม่ เป็นวิหารที่มีกุฏิถึง ๕๐๐ หลัง และพระองค์ได้สั่งสมบุญกุศลจนตลอดพระชนม์ชีพ เมื่อละจากอัตภาพนั้นแล้วก็ไปบังเกิดในเทวโลก

ในยุคพุทธกาลนี้ พระปฐวินทรอุปราชได้มาบังเกิดเป็นพระโอรสของเจ้าชายสิทธัตถะ และพระนางพิมพา ในเมืองกบิลพัสดุ์ ในวันที่ประสูติจากครรภ์ของพระมารดานั้น ตรงกับวันที่เจ้าชายสิทธัตถะทรงเสด็จออกผนวชพอดี และทรงได้รับการขนานพระนามว่า ราหุล ซึ่งแปลว่า บ่วง ที่ทรงพระนามเช่นนั้น เพราะว่าเจ้าชายสิทธัตถะทรงอุทานในเวลา que พระโอรสประสูติว่า ราหุล ชาตํ พนฺธํ ชาตํ ซึ่งแปลว่า บ่วงเกิดขึ้นแล้ว เครื่องพันวนการเกิดขึ้นแล้ว แม้ว่าพระราหุลท่านจะมีพระนามใน

พุทธชินราช (๓)

๒๐๒

ความหมายว่าบ่วง แต่ท่านสามารถหลุดพ้นจากบ่วงแห่งมารได้
เรื่องราวการออกผนวช เพื่อหลุดพ้นจากบ่วงแห่งมารของ
พระราหุลกุมารจะเป็นอย่างไรนั้น เราคงต้องมาติดตามกันใน
ครั้งต่อไป

เราจะเห็นได้ว่า การสร้างบุญแล้วตั้งความปรารถนาให้
เป็นไปในทิศทางที่ต้องการนั้น มีความสำคัญอย่างยิ่ง ถ้าเรือ
ปราศจากหางเสือแล้วคงไปไม่ถึงจุดหมาย ชีวิตถ้าปราศจาก
การอธิษฐานจิต ก็ยากที่จะไปถึงจุดหมายเช่นกัน การอธิษฐานจิต
เป็นการตั้งผังสำเร็จให้กับตัวเรา เมื่อมีความปรารถนา อีก
ไม่นานความสำเร็จก็จะตามมา ดังนั้นทุกครั้งที่เราทำความดีเราต้อง
อธิษฐานจิตให้ดี อธิษฐานอะไรก็ได้ที่ถูกต้องดีงาม แต่อย่าลืม
อธิษฐานให้ได้บรรลุผลานิพพานด้วย เพราะพระนิพพาน
เป็นเป้าหมายอันสูงสุดของทุกชีวิต และก็หมั่นปฏิบัติธรรมเพื่อ
ทำพระนิพพานให้แจ้งกันทุกๆ คน

